

til at indlægge indskrevne, privat boende, offentlige Fruentimmer i offentlige Huse, er et Spørgsmaal, som jeg skal lade tage under fornyet Overvejelse og indlede en Forhandling om med de paagældende Autoriteter for at komme til et Resultat om, hvorvidt det er nødvendigt. For Resten følger det af sig selv, hvad vel ogsaa de fleste af de cærede Medlemmer vide, at den allerstørste Del af disse i Utugtshuse værende offentlige Kvinder jo er der frivilligt. Det er kun undtagelsesvis, at nogen indlægges der mod sin Vilje, og i saa Fald er det kun paa Grund af gentagne, disciplinære Forseelser. De Indvidder, der saaledes mod deres Vilje indlægges, henhøre jo til dem, der ere komne saa vidt og allerede have udvist en saadan Brangvillighed og en saadan Frækhed, at der næppe, menneskelig talt, er noget som helst Haab om, at de kunne rette sig og forbedre sig, og naar man har holdt paa denne Indlægning ved Tvang, har man jo særlig gjort det, fordi man har betragtet det paa den ene Side som et ret kraftigt disciplinært Middel mod disse Indvidder, som intet andet har kunnet hjælpe paa, men paa den anden Side ogsaa som en Betryggelse for den offentlige Anstændighed derved, at man havde dem under Øjyn, hvilket man ikke havde, naar de vare privatboende. Det er, saa vidt jeg ved, Grunden, hvorfor man hidtil har holdt paa dette, men det er jo kun et underordnet Punkt set i Belysning af Spørgsmaalet, om man skal have det ene eller det andet Princip, og jeg har, som mit Foredrag ogsaa vil vise, naar det kommer i Rigsdagstidende, ikke sagt, at jeg med Hensyn til disse Enkeltheder vilde afvise ethvert Forsøg paa en Forandring i det bestaaende, lige saa lidt som jeg har villet paastaa, at alle Detaillerne i det her bestaaende System lige til Regulativets enkelte Bestemmelser var noget, der aldeles ikke burde forandres. Det, jeg har sagt, og det, jeg tillader mig bestandig at fastholde, er, at jeg ikke anser det — i alt Fald som Forholdene og Anstuelserne nu ere i den medicinske Verden — for at ville føre til noget Resultat at nedsætte en Kommission til Afgørelse af disse Principspørgsmaal. Det er ikke blot det, jeg paaberaaber mig, at der er forskellige Meninger, som ere blevne gjorte gældende, thi det vide vi jo, at der vil være om enhver Foranstaltning og enhver Lov, men det, jeg paaberaaber mig, er, at det er den overvejende og herskende Mening i den medicinske Verden, og jeg tror, ikke blot i Sundhedskollegiet, men ogsaa uden for, i Lægestanden i København, at man ikke skal foretage en saadan Principforandring, idet man mener,

at det vil have skadelige Følger i sanitær Henseende. Det er det, der er Grunden til, at jeg mener, at der, saa længe denne Stemmning er den fremherskende i den lægevidenskabelige Verden, ikke vil kunne komme noget ud af en Kommission, som skulde have til Opgave at undersøge, om man kunde komme bort fra Principerne i det bestaaende System.

Der er et Par enkelte Bemærkninger, jeg maa gøre med Hensyn til, hvad der er blevet sagt om andre Lande. Det er en Selvsølge, at ved en Diskussion om dette Spørgsmaal, hvor man er kommen ind paa at omtale det Tilsyn, der eksisterer andre Steder, tiltror jeg mig ikke et fuldkomment Kendskab til alle de Detailler, der andre Steder findes, eller Kendskab til, om Bestemmelserne i andre Lande ere de samme som her eller ej, og naar det kommer til Stykket, er der maasse for Øjeblikket ingen her til Lands, der virkelig ved ordentlig Bested hermed. Men jeg vil i Almindelighed bemærke, at i Italien er man jo efter at have ophævet Kontrolsystemet og indskrænket tvungen Visitation o. s. v., vendt tilbage dertil. Man ophævede Kontrolsystemet i 1888, men der viste sig derpaa en saa foruroligende Tiltagen i Antallet af de veneriske Sygdomme, at man i 1891 gik tilbage dertil, og fra Marts 1891 har man et Regulativ, som for Italiens Vedkommende fuldstændig vender tilbage til Bordelsystemet. Det er noget, der ikke kan disputeres om; thi jeg har selv læst Reglementet, som bl. a. findes aftrykt i Meddelelserne fra Deutsches Reichs-Gesundheits-Amt — Hvad Norge angaar, ophævede man jo i 1888 den hidtilværende Kontrol, som vel i det væsentlige var indrettet som vor, og satte et andet System i Stedet. Men dette System har ikke virket tilfredsstillende; thi siden 1888 ere Syfilissygdommene i Kristiania stegne i et meget betydeligt Antal — fra 182, som de vare i 1888, ere de stegne til 502 i 1892. Dertil kommer, at man vistnok kan gaa ud fra, at Antallet er en hel Del større; thi i Norge er jo, som bekendt, Kvaksalveriet ikke udelukket, og altsaa alle de Indvidder, der henvende sig til Kvaksalvere i Stedet for til Læger, ere ikke regnede med i denne Fortegnelse, og efter hvad der er mig meddelt, kan man gaa ud fra, at Antallet af saadanne Personer er meget stort som en naturlig Følge af, at mange senere sig ved at henvende sig til deres Huslæge med den Slags Ting og derfor hellere søge Kvaksalvere i Vinkler og Kroge. Hvad det Forslag angaar, som Rigsadvokat, Dr. Geij har fremsat i Norge, skal jeg ikke komme videre ind paa en Omtale deraf; det er et stort For-